

Autors
Mario Ballesteros
Guillermo López
José Zabala
Lupí Asensio
Martín Lorenz

E
D
ITORI
A
L

—
SUPERPOSICIONS
—
SUPERPOSICIONES
—
SUPERPOSITIONS
—

En un quadern s'anota, s'apunta. En un quadern també hi ha lloc per al que ha quedat inacabat, el passat, el que s'ha pensat. Davant l'enorme quantitat d'informació a què tenim accés reivindicuem formes narratives que permetin crear sentit. *Arrenquem per editar*. Col·loquem coses juntes per provocar noves lectures i situacions més enllà d'un exercici formal, visual o estilístic. Creiem que en el context actual, el sentit no pot sorgir d'una oposició dual sinó de la superposició múltiple. Tot això sense renunciar a una revista pràctica: Quaderns com a manual de possibilitats.

En els propers números Quaderns abordarà diverses temàtiques vinculades a la reflexió i la pràctica arquitectòniques sota les condicions actuals, utilitzant per a això un triple mecanisme: temàtic, geogràfic i temporal.

Cada número es referirà simultàniament a una àrea del territori o a una arquitectura en procés de transformació i a un any del passat en els quals es presenten temes, similituds o antagonismes estretament vinculats a la temàtica del número, amb la finalitat d'il·luminar l'instant actual.

Les relacions que es produeixen entre aquests tres pols serviran de fil conductor a les seccions fixes que estructuraran la revista:

Assaig visual—Una narració en imatges entorn del tema, el lloc o l'any recollits en cada número.

Agenda—Informació i assaig sobre les activitats col·legials.

1 sobre 3—Un assaig que analitza i vincula tres casos superposant-los.

Arxiu—Anàlisi actual d'un fragment arrencat d'un número de la revista vinculat a l'any escollit en cada número.

3 sobre 1—Tres assajos que reflexionen sobre un mateix cas i que permeten una lectura polièdrica.

Convidat—Assaig que introdueix els continguts del número següent. Un número convida el següent.

Observatori—Mostra del treball i les activitats realitzats pels col·legiats en els darrers mesos.

Respecte al format, creiem que no hi ha contingut sense forma ni forma sense contingut. Tot—allò que és visual, allò que és textual i els valors de producció—comunica i és indissociable: en el disseny hi ha subjacent un criteri editorial.

Complementant les diferents seccions apareixen codis (26100) vinculats amb el bloc digital de la revista on s'amplia la informació de l'edició impresa.

quaderns.coac.net

En un cuaderno se anota, se apunta. En un cuaderno encuentran también lugar lo inacabado, el pasado, lo pensado. Frente a la enorme cantidad de información a la que tenemos acceso reivindicamos formas narrativas capaces de crear sentido. *Arrancamos para editar*. Colocamos cosas juntas para provocar nuevas lecturas y situaciones más allá de un ejercicio formal, visual o estilístico. Creemos que en el contexto actual, el sentido no puede surgir de una oposición dual sino de la superposición múltiple. Todo ello sin renunciar a una revista práctica: Quaderns como manual de posibilidades.

Quaderns abordará en los próximos números varias temáticas vinculadas a la reflexión y la práctica arquitectónicas bajo las condiciones actuales, utilizando para ello un triple mecanismo: temático, geográfico y temporal.

Cada número se referirá simultáneamente a un área del territorio o arquitectura en proceso de transformación y a un año del pasado en los que se presentan temas, similitudes o antagonismos estrechamente vinculados a la temática de cada número, con la finalidad de iluminar el instante actual.

Las relaciones que se producen entre esos tres polos servirán de hilo conductor a las secciones fijas que estructuran la revista:

Ensayo visual—Una narración en imágenes en torno al tema, el lugar o el año recogidos en cada número.

Agenda—Información y ensayo sobre las actividades colegiales.

1 sobre 3—Un ensayo que analiza y vincula tres casos a partir de su superposición.

Archivo—Análisis actual de un fragmento arrancado de un número de la revista vinculado al año escogido en cada número.

3 sobre 1—Tres ensayos que reflexionan acerca de un mismo caso permitiendo una lectura poliédrica.

Invitado—Un ensayo que introduce los contenidos del siguiente número. Un número invita al siguiente.

Observatorio—Muestra del trabajo y las actividades realizados por los colegiados en los últimos meses.

Respecto al formato, creemos que no hay contenido sin forma ni forma sin contenido. Todo—lo visual, lo textual y los valores de producción—comunica y es indissociable: en el diseño subyace un criterio editorial.

Complementando las diferentes secciones aparecen códigos (26100) vinculados con el blog donde se amplía la información de la edición impresa.

quaderns.coac.net

A journal is a record of notes and sketches: a space for jotting down unfinished matters, past experiences, random thoughts. Faced with easy access to enormous quantities of information, we want to vindicate narrative forms that create meaning. *We tear out to edit*. We place things together to create new meanings and situations that transcend formal, visual, or stylistic exercises. We believe that in our current context, there is no sense to be found in dual oppositions, only in multiple superpositions. All this without renouncing the practical character of the journal: Quaderns as a manual of possibility.

The forthcoming issues of Quaderns will deal with architectural practice and reflection in contemporary contexts with a three-fold mechanism focused on thematic, geographical and temporal factors.

Each issue will in turn present a territorial or architectural area in transformation and a past reference year that highlight the theme, through similarities or antagonisms. The purpose is to shed light on the current moment.

The relationships between these three poles draw a unifying thread between the following permanent sections of the magazine:

Visual essay—An image-based narrative referring to the theme, place or year of reference for each issue.

Agenda—Reviews, events, activities, and information related to the COAC.

1 x 3—A single essay that dissects and relates three cases by superimposition.

Archive—A current analysis of a fragment taken from an old issue of Quaderns from the chosen reference year.

3 x 1—Three essays reflecting on a single case, allowing for a polyhedral interpretation.

Guest—A contribution that introduces the theme of the following issue. One issue invites the next.

Observatory—A sample of notable recent work by COAC members.

Regarding format, we believe there is no content without form or *vice versa*. Visual, textual and production values are all means of communicating and are all linked: design is underpinned by editorial criteria.

Throughout the different sections of the magazine, a series of codes (26100) link to the Quaderns website and expand or complement the content of the print edition.

quaderns.coac.net

J'ALLAIS DE FÊTE EN FÊTE. IL M'ARRIVAIT DE DANSER PENDANT DES NUITS, DE PLUS EN PLUS FOU DES ÊTRES ET DE LA VIE. PARFOIS, TARD DANS CES NUITS OÙ LA DANSE, L'ALCOOL LÉGER, MON DÉCHAÎNEMENT, LE VIOLENT ABANDON DE CHACUN, ME JETAIENT DANS UN RAVISSEMENT À LA FOIS LAS ET COMBLÉ, IL ME SEMBLAIT, À L'EXTRÉMITÉ DE LA FATIGUE, ET L'ESPACE D'UNE SECONDE, QUE JE COMPRENAIS ENFIN LE SECRET DES ÊTRES ET DU MONDE. MAIS LA FATIGUE DISPARAÎSSAIT LE LENDEMAIN ET, AVEC ELLE, LE SECRET *

A. CAMUS, *LA CHUTE*. PARIS: ED. GALLIMARD, 1986 P. 42

Aquest número

After the party—1993—Glòries

En aquest primer número s'aborden les condicions de la situació actual després d'una època de gran auge productiu.

Aquí es recullen obres, filosofies de treball i línies de pensament sensibles a les oportunitats que es presenten en allò que no és específicament arquitectura produïda *ex novo*: formes d'aprofitar, reinterpretar o reapropiar-se el que existeix i generar valor més enllà del que es construeix. Projectes en els quals conflueixen i se superposen diversos estrats temporals.

Aquí "After the party" fa referència a un instant de suspensió entre dos períodes i dues maneres d'afrontar la producció i la reflexió arquitectòniques marcats per lògiques diferents. El que distingeix aquests dos temps i aquestes dues de fer té a veure amb les seves regles de joc, amb les condicions i constriccions de l'arquitectura en contextos socials o econòmics diferents. Aquest instant de suspensió sobre el qual ens trobem no pertany a cap d'aquests temps i, precisament per això, reclama una resposta, la presa de partit en una direcció o l'altra. La formació i assumpció de les seves pròpies regles.

No obstant això, aquí no es tracta de projectar una mirada malenconiosa o moralitzadora sobre el passat immediat, sinó de reactualitzar una exigència crítica que ens permeti afrontar les renovades i cada vegada més exigents regles del joc que el panorama actual imposa.

En aquest sentit, 1993 i la plaça de les Glòries revisitats des del present són, en més d'un aspecte, un temps i un lloc d'oportunitat.

* Anava de festa en festa. De vegades ballava nit rere nit, més i més enamorat dels éssers i de la vida. De vegades, a altes hores d'aquestes nits en què el ball, la beguda lleugera, el meu frenesí, la violenta confiança de tothom, em deixaven al mateix temps ple i fatigat de goig, durant un segon tenia la sensació al pic del cansament, que per fi entenien el secret dels éssers i del món. Però el cansament s'esfumava l'endemà i, juntament amb ell, el secret.

A. Camus, *La caída*

Este número

After the party—1993—Glòries

En este primer número se abordan las condiciones de la situación actual tras una época de gran auge productivo.

Se recogen aquí obras, filosofías de trabajo y líneas de pensamiento sensibles a las oportunidades que se presentan en aquello que no es específicamente arquitectura producida *ex novo*: formas de aprovechar, reinterpretar o reapropiarse lo existente generando valor más allá de lo construido. Proyectos en los que confluyen y se superponen diversos estratos temporales.

"After the party" hace aquí referencia a un instante de suspensión entre dos períodos y modos de afrontar la producción y la reflexión arquitectónicas marcados por lógicas distintas. Lo que distingue esos dos tiempos y modos de hacer tiene que ver con sus reglas de juego, con las condiciones y constricciones de la arquitectura en contextos sociales o económicos distintos. Ese instante de suspensión sobre el que nos encontramos no pertenece a ninguno de esos tiempos y, precisamente por ello, reclama una respuesta, la toma de partido en una u otra dirección, la formación y asunción de sus propias reglas.

Sin embargo, no se trata aquí de proyectar una mirada melancólica o moralizante sobre el pasado inmediato, sino de reactualizar una exigencia crítica que nos permita afrontar las renovadas y cada vez más exigentes reglas del juego que el panorama actual impone.

En ese sentido, 1993 y la plaza de Les Glòries revisitados desde el presente son, en más de un aspecto, un tiempo y un lugar de oportunidad.

* Iba de fiesta en fiesta. Ocurría que ocasionalmente bailaba varias noches seguidas, cada vez más cautivado por la vida y los seres. Y en esas noches, ya tarde, cuando la danza, el alcohol ligero, mi desenfreno, el violento abandono de todo el mundo, me lanzaban a una embriaguez cansada y plena al propio tiempo, me parecía a veces que, en el extremo de la fatiga y en el espacio de un segundo, comprendía por fin el secreto de los seres y del mundo. Pero el cansancio desaparecía al día siguiente, y con él el secreto.

A. Camus, *La caída*

In this issue

After the party—1993—Glòries

This first issue addresses possibilities for architecture after an era of productive boom and ensuing recession.

It includes projects, working philosophies, and reflections attuned to the opportunities for an architecture that is not produced *ex novo*: focusing on issues such as recovery, reinterpretation, reuse, refurbishment and renovation as well as projects that join and superpose different temporal strata.

"After the Party" references an instant suspended between two eras and ways of addressing architectural production and thought, each marked by its distinct logic. What is characteristic of these times and ways of doing has to do with the rules of the game, with the conditions and constraints of architecture in different social or economic contexts.

The deadlock we find ourselves in does not belong to any of these eras and, precisely because of this, demands a response on our part: taking one side or the other, the formation and the acceptance of its specific rules.

Nonetheless, we do not intend to cast a melancholic or moralizing gaze on the immediate past, but to update the critical demands that will allow us to confront current conditions impose.

In this sense, 1993 and the Plaça de les Glòries revisited from the present are, in more than one way, a time and a place of opportunity.

* I went from party to party. On occasion I danced for nights on end, ever madder about people and life. At times, late on those nights when the dancing, the slight intoxication, my wild enthusiasm, everyone's violent unrestraint would fill me with a tired and overwhelmed rapture, it would seem to me—at the breaking point of fatigue and for a second's flash—that at last I understood the secret of creatures and of the world. But my fatigue would disappear the next day, and with it the secret.

A. Camus, *The Fall*